

РЕШЕНИЕ

№ 3910

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6787** по описа за **2010** година докладвано от съдия Лозан Панов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 14.12.2009 г. по НАХД № 3219/2009 г., Софийски районен съд, НК, 95 състав е отменил наказателно постановление № 1958/14.03.2009 г., издадено от Л. Н. М. – на длъжност Извънреден и пълномощен посланик на Република България във Великобритания, с което на И. С. А. на осн. чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 британски лири за нарушение на чл. 81, т. 3 от Закона за българските документи за самоличност /ЗБДС/.

Срещу решението на първоинстанционния съд е постъпила жалба, с която се моли атакуваното съдебно решение да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че при издаването на АУАН и НП не допуснати съществени процесуални нарушения, а за датата и мястото на извършване на административното нарушение е препратено към декларация по чл. 17 от ППЗБДС, в която И. С. А. е записала мястото и датата на кражбата на документа за самоличност.

Ответникът по касационната жалба не изпраща процесуален представител и не взима становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В атакуваното решение районният съд е приел, че И. С. А. се явила в посолството на Република България в Кралство Великобритания и заявила, че ѝ е откраднат паспорта. Там тя попълнила декларация по чл. 17 от ППЗБДС и подала документи за издаване на временен паспорт за завръщане в страната. Неустановено пред първоинстанционния съд по делото лице на 14.03.2009 г. от консулската служба при посолството на Република България приело, че И. С. А. е извършила нарушение по чл. 81, т. 3 от ЗБДС, за което ѝ бил съставен акт за установяване на административно нарушение.

Въз основа на него било издадено и атакуваното наказателно постановление № 1958/14.03.2009 г. от Л. Н. М. – на длъжност Извънреден и пълномощен посланик на Република България във Великобритания, с което на И. С. А. на осн. чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 британски лири за нарушение на чл. 81, т. 3 от ЗБДС.

Тази фактическа обстановка първоинстанционният съдът е установил въз основа на събраните по делото писмени доказателства и разпита на свидетеля В. С. Б..

С оглед на така установената фактическа обстановка по делото първоинстанционният съд е приел, че атакуваното НП следва да бъде отменено, поради допуснати съществени нарушения на чл. 42, т. 3 и 4, както и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно.

Съгласно разпоредбите на чл. 42, т. 3 и 4 от ЗАНН, както и нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН в АУАН, респ. НП, следва да се посочат датата и мястото на извършване на нарушението. Изискването е от съществено значение за преценката относно спазването на давностните срокове по чл. 34, ал. 1 и 2 от ЗАНН и тези по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, приложимата разпоредба съобразно правилата за действие на административнонаказателния закон по време и място, компетентността на актосъставителя и наказващия орган, териториалната компетентност на контролиращата съдебна инстанция и др.

В случая е налице неяснота относно датата на извършване на твърдяното нарушение, като нито в АУАН, нито в НП, е посочена конкретна дата и място на издаването им. Допуснатите нарушения са съществени, тъй като окончателният санкционен акт не съдържа указания досежно датата и мястото на извършване на нарушението, не очертава по необходимия категоричен начин предмета на доказване в производството, не позволява на съда и страните да формират категорични изводи от фактическа и правна страна и ограничава правота на защита на наказаното лице.

Неоснователен е касационният довод, че за датата и мястото на извършване на административното нарушение следва да използва препращането към декларация по чл. 17 от ППЗБДС, в която И. С. А. е записала мястото и датата на кражбата на документа за самоличност. Съдът се счита задължен да отбележи, че наложилата се практика вместо дата и място на извършване на нарушението да се сочи и препраща към документ, съдържащ се в административната преписка, е порочна и трябва да бъде изоставена. Изискването на чл. 42, т. 3 и 4 от ЗАНН, както и на нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е абсолютно задължително, и неизпълнението му води до съществено опорочаване на административнонаказателното производство.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд - София

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.12.2009 г. по НАХД № 3219/2009 г., Софийски районен съд, НК, 95 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.